

met de voorpooten tegen elkaar op gingen staan, elkaar in de nek en in de hals haptten en beten, hoe ze op en over elkaar heen rolden, blaffend, knorrend, grommend . . . op hun rug lagen ze, met spartelende pooten omhoog, bliksemsnel weer overeind veerend, in elkaar gedoken, klaar voor aanval of verweer, iedere spier in hun lijf gespannen, trillende waakzaamheid in hun heele wezen . . . een oogenblik stilte, hijgend afwachten, dan weer attaque . . . Hap! een knauw hier! Knauw! een beet daar! . . . Gnékk!! gilde de taks bij een al niet meer vriendschappelijk aankomende mep. Hoef! zei de setter met zijn bulldoggenstem . . .

Doodstil staat Tschjimpie daar, bewegingloos, haast verstard. Gebeurt er toch iets, heel diep in zijn hondenziel? Gloeit er toch iets binnen in hem? En wat is dat? Ingeboren haat tegen deze loslopende hondenmenigte? Een geheime nijd om hun vrijheid en vreugde, om hun ongebondenheid? Of een verlangen, dat ergens uit verborgenste, zelf-ongeweten bronnen opborrelt? Er rommelt een grom door hem heen, achter zijn opelkaar gebeten tanden . . . grgrgrgrrr . . . Er siddert even een beving door zijn pezen.

„Stil, Tschjimpie! Wat zijn dat voor manieren?!”

Tschjimpie beweegt niet, maar binnen in hem verstilt alle geluid. Ook op straat, bij de honden, is een plotselinge verstarring, een vreemde aandacht. En Tschjimpie ziet een ander hondje in de straat verschijnen. Hij heeft haar meer gezien. Ze loopt dikwijls op straat en altijd trekt ze de aandacht van de anderen. Waarom eigenlijk? Een hondje zonder naam, zonder soort, zonder karakter. Een schepsel, waaraan met geen knippen of knotten meer fatsoen te scheppen is, waaraan alles te groot of te klein is, in ieder geval zonder rás is en toch . . . het is vreemd . . . toch is er iets aardigs aan dat hondje, vindt Tschjimpie, voor het eerst met een wederopglimmende sympathie voor de wereld. Er is een aantrekkelijkheid in dat hondje . . . donkerbruin is het, met witte vlekken en al is haar staart onbehouwen, er is toch een sierlijke krul in en ze heeft weemoedige, aanhalige bruine oogen, waarin, naast een eindelooze treurigheid de herinnering aan en de aanvaarding van alle hondengeslachten ter wereld ligt . . . Nu staat ze in de kring van andere honden . . . een wijfje tusschen de mannetjes. En elk herkent zijn eigen beeld en zijn eigen leven in haar oogen en voelt, dat zij de bevrediging van zijn eerste begeerten in zich draagt . . . En dat maakt hen stiller, wat minder ruw, ze besnuffelen haar liefkoozend, ze maken haar het hof . . . En het bruine, witgeklepte hondje laat zich een beetje bewierooken . . . Ze lokt het uit en dan wijst ze het af, ze coquetteert. En ze coquetteert met een zekerheid, als waarmee een prinses audientie houdt. Belachelijk is dat eigenlijk. Want ze is zoo vreeselijk leelijk. Wat een pooten, met al die knobels bij de elleboogen; wat een ooren! die lange flappen, half over haar oogen heen! Wat een huid! dat glanslooze, stroeve haar en op haar rug zelfs een schurftplek! Foei!! Alleen haar oogen . . . Haar oogen zijn mooi. Of . . .